

SELOSTUS TYÖTÄTEKEVIEN KASAKKOJEN I YLEISVENÄLÄISESSÄ EDUSTAJAKOKOUKSESSA MAALISKUUN 1 p:nä 1920

Toverit! Sallikaa minun ennen kaikkea tervehtiä edustajakokousta Kansankomissaarien Neuvoston nimessä. Olen kovin pahoillani, etten voinut olla läsnä kokouksessanne sen avajaispäivänä enkä saanut kuulla tov. Kalininin alustusta. Mutta siitä, mitä hän minulle kertoi, teen sen johtopäätöksen, että hän valaisi puheessaan varsin monia asioita, jotka koskevat neuvostorakennustyön lähimpiä ja välittömiä tehtäviä ja varsinkin kasakkoja. Sen vuoksi sallikaa minun kiinnittää selostuksessani eniten huomiota Neuvostotasavallan ulkopoliittiseen asemaan ja niihin tehtäviin, jotka tästä ulkopoliittisesta asemasta johtuen ovat koko työtätekevän kansanjoukon ja muun muassa kasakkaväen edessä.

Neuvostotasavallan ulkopoliittinen asema ei ole ollut milloinkaan niin suotuisa eikä niin varma kuin nyt. Jokaiselle ajattelevalle ihmiselle, jos hän syventyy tutkiskelemaan niitä oloja, joissa näinä kahtena ennenkuulumattomien kärsimysten ja suunnattomien uhrien vuotena muodostui ulkopoliittinen asemamme, ja jos hän syventyy tutkiskelemaan tämän ilmiön syitä, paljastuvat koko alkaneen maailmanvallankumouksen perusvoimat ja vaikuttimet sekä tärkeimmät voimasuhteet.

Kun jo enemmän kuin kaksi vuotta sitten, jo Venäjän vallankumouksen alussa puhuimme tästä lähenevästä kansainvälisestä maailmanvallankumouksesta, niin se oli ennakoimista ja tietystä määrässä ennustamistakin, ja työtätekevien joukkojen valtaenemmistö, joka ei asu suurkaupungeissa eikä ole saanut puoluekasvatusta, suhtautui näihin maailmanvallankumouksen lähenemistä ennusteleviin pu-

heisiin joko epäluuloisesti tai välinpitämättömästi, eikä ainakaan ymmärtänyt niitä täydellisesti. Ja mahdotonta ja epäluonnollistahan olisikin ollut odottaa, että työtätekevän väestön valtavat joukot, varsinkin äärettömille alueille hajaantunut maata viljelevä talonpoikaisväestö, olisivat voineet muodostaa ennakolta edes likimain oikean käsityksen siitä, miksi maailmanvallankumous lähestyy, ja siitä, että se on todella maailmanvallankumous. Se, mitä olemme näinä kahtena ennenkuulumattoman vaikeana vuotena kokeneet, se, mitä kaukaisten reunamaiden työtätekevät joukot parhaillaan kokevat on sen arvoista, että sitä harkitaan, eikä vain viitata sille kintaalla ja sanota, että se oli vaikeata aikaa, mutta nyt on koittanut helpompi aika. Ei, täytyy ajatella syvällisesti, miksi on käynyt niin kuin on käynyt ja mitä se merkitsee, mitä johtopäätöksiä meidän on tästä tehtävä ja minkä puolueiden katsantokannat ovat saaneet vahvistuksensa siitä, mitä oma historiamme ja maailmanhistoria on meille osoittanut näinä kahtena vuotena. Ennen kaikkea tästä kysymyksestä haluaisinkin puhua.

Maailmantilanteen kannalta tämä kysymys on erikoisen selvä, sillä kun tarkastellaan asiaa suuressa mitassa, ei yhden puolueen eikä yhden maan kannalta, vaan yleensä kaikkien maiden kannalta, kun tarkastellaan asiaa suuressa mitassa, niin yksityiskohdat ja pikkuseikat jäävät pois ja tärkeimmät liikkeellepanevat voimat, joista maailmanhistoria määräytyy, käyvät ilmeisiksi.

Kun aloimme Lokakuun vallankumouksen kukistaen tilanherrojen ja kapitalistien vallan, kehottaen lopettamaan sodan, ja esitimme tämän kehotuksen vihollisillemme, kun sen jälkeen jouduimme Saksan imperialistien ikeen alle, kun sitten vuoden 1918 loka- ja marraskuussa Saksa murskattiin ja Englanti, Ranska, Amerikka ynnä muut Ententen maat tulivat koko maailman valtiaiksi, niin millainen oli asemamme? Valtaenemmistö sanoi silloin näin: eikö nyt ole selvä, että bolshevikkien asia on toivoton? Ja monet lisäsivät: eikö siinä vielä kaikki, bolshevikit ovat osoittautuneet lisäksi petkuttajiksi, he lupasivat rauhan, mutta sen asemesta, saksalaisten ikeen alta päästyään, kun Saksa voitettiin, heistä tulikin koko Ententen, s.o. Englannin, Ranskan, Amerikan ja Japanin — maailman mahtavimpien valtioiden — vihollisia, ja imperialistisen sodan ja sen jälkeen vielä kansalaissodankin köyhdyttämän, heikentämän ja

näännyttämän Venäjän oli kestettävä taistelu maailman edistyneimpiä maita vastaan. Tämä oli helposti uskottavissa, eikä ole ihmettelemistä, jos epäluottamuksen pohjalla levisi yhä laajemmalle välinpitämättömyys ja hyvin usein aivan todellinen vihamielisyys Neuvostovaltaa kohtaan. Siinä ei ole mitään ihmettelemistä. Ihmeellisempää on se, että me selviydimme taistelusta Judenitshia, Koltshakia ja Denikiniä vastaan, joita maailman kaikki mitä rikkaimmat suurvallat tukivat millä suinkin voivat, sellaiset suurvallat, joiden veroista, edes likipitäen samanveroista sotilaallista mahtia ei ole maailmassa —, että me selviydimme voittajina tästä taistelusta. Että asia on näin, sen näkevät kaikki, jopa sokeatkin, näkevät nekin, jotka ovat pahempia kuin sokeat, jotka eivät millään muotoa tahdo nähdä, ja kuitenkin he näkevät, että me selviydimme voittajina tästä taistelusta.

Kuinka sellainen ihme saattoi tapahtua? Tähän kysymykseen kehottaisin teitä ennen kaikkea kiinnittämään huomiotanne, sillä tässä kysymyksessä ilmenevät selvimmin maailmanvallankumouksen tärkeimmät liikkeellepanevat voimat. Eriteltyämme asiallisesti tätä kysymystä me voimme antaa siihen selvän vastauksen, sillä olemme tekemisissä jo koettun kanssa: mitä on ollut, me voimme sanoa perästäpäin.

Me saavutimme voiton siksi, että kykenimme löytämään liittolaisia vihollistemme leiristä. Sen sijaan verrattomasti voimakkaammat vihollisemme kärsivät tappion, sillä niiden kesken ei ollut, ei voinut olla eikä tule olemaan yhtenäisyyttä, ja jokainen meitä vastaan käydyn taistelun kuukausi merkitsi sisäistä hajaannusta heidän leirissään.

Siirryn tosiasiaan, joka vahvistaa nämä päätelmät.

Te tiedätte, että Saksasta saavutetun voiton jälkeen Englannilla, Ranskalla ja Amerikalla ei ollut vastustajia maailmassa. Ne ryöväisivät Saksan siirtomaita, eikä maailmassa ollut sellaista kolkkaa, ainoatakaan valtiota, missä herruus ei olisi kuulunut Ententen sotavoimille. Sellaisen tilanteen vallitessa, jolloin Ententen valtiot olivat Neuvosto-Venäjän vihollisia, olisi luullut niiden käsittäneen selvästi, että bolshevismmin päämääränä on maailmanvallankumous. Emmekä me ole koskaan salanneet, että vallankumouksemme on vasta alkua, että se johtaa voittoisaan päätökseen vasta silloin, kun sytytämme koko maailmassa samanlaisen val-

lankumouksen palon, ja käsitämme aivan selvästi, että kapitalistit ovat Neuvostovallan verivihollisia. Huomautetakaan, että kun taistelut Euroopassa päättyivät, heillä oli miljoonainen armeija ja mahtava sotalaivasto, joita vastaan me emme voineet asettaa mitään laivaston tapaistakaan emmekä edes jotakuinkaan voimakasta armeijaa. Musertaakseen meidät aseellisesti Ententen olisi tarvinnut vain lähettää tuosta miljoonaisesta armeijasta muutamia satoja tuhansia sotilaita sotaan meitä vastaan samoin kuin niitä lähetettiin sotaan Saksaa vastaan. Tätä eivät epäile lainkaan ne, jotka ovat käsitelleet tätä kysymystä teoreettisesti, eivätkä semmitenkään ne, jotka ovat käyneet läpi tämän sodan, jotka tietävät nämä seikat mieskohtaisesta kokemuksestaan ja havainnoistaan.

Englanti ja Ranska yrittivät tällä tavalla vallata Venäjän. Ne solmivat sopimuksen Japanin kanssa, joka ei juuri lainkaan osallistunut imperialistiseen sotaan ja lähetti sata-tuhatta sotamiestä kuristamaan Neuvostotasavaltaa Kauko-idästä käsin, Englanti laski samaan aikaan maihin sotilaitaan Muurmanniin ja Arkangeliin puhumattakaan liikehtimisestä Kaukasiassa, Ranska puolestaan laski maihin sotilaitaan ja merimiehiään maan eteläosiin. Tämä oli ensimmäinen historiallinen vaihe siinä taistelussa, jossa me pääsimme voitolle.

Ententellä oli silloin miljoonainen armeija, ja sen sotilaat olivat kokonaan toista maata kuin silloiset Venäjällä kokoonhaalitut valkokaartilaisjoukot, joilla ei ollut organisaattoreita eikä aseistusta. Ja Entente lähetti nuo sotilaansa meitä vastaan. Mutta tapahtui niin, kuin bolshevikit olivat ennustaneet. He sanoivat, että kysymyksessä ei o'le vain Venäjän vallankumous, vaan myös maailmanvallankumous, että meillä on liittolaisia — kaikkien sivistysmaiden työläiset. Nämä ennustukset eivät toteutuneet suoranaisesti silloin, kun teimme rauhantarjouksen kaikille maille⁹¹. Kehotuksemme ei kohdannut yleistä vastakaikua. Mutta vuoden 1918 tammikuun lakko Saksassa osoitti meille, että siellä ei puolellamme ollut yksistään Liebknecht, joka jo tsarismin aikana pystyi puhujalavalta nimittämään Saksan hallitusta ja porvaristoa ryöväreiksi, vaan puolellamme olivat verrattain suuret työläisvoimat. Lakko päättyi verenvuodatuksen ja työläisten nujertamiseen, ja Ententen maissa taas porvaristo tietenkin petti työläisiä; se joko keksi valheita

meidän vetoomuksestamme tahi ei ollenkaan julkaissut sitä, ja sen vuoksi vuoden 1917 marraskuussa kaikille kansoille osoittamamme vetoamus ei voinut tulla suoranaisesti täyteen, ja ne, jotka ajattelivat, että yksistään tämä vetoamus saa aikaan vallankumouksen, pettyivät tietysti pahasti. Mutta me emme perustaneet laskelmiamme yksistään vetoomukseen, me perustimme ne paljon syvällisempiin liikkeellepaneviin voimiin, me sanoimme, että eri maissa vallankumous tulee kulkemaan eri teitä, eikä kysymys ole tietenkään vain siitä, että syöstään vallasta bulvaani Rasputin tai vimmaantunut tilanherra, vaan kysymys on taistelusta kehittyneempää ja valistuneempaa porvaristoa vastaan.

Ja kun Englanti laski sotajoukkonsa maihin pohjoisessa, Ranska etelässä, niin silloin tuli eteen ratkaiseva koetus ja lopullinen ratkaisu. Silloin selvisi, kuka oli oikeassa? Olivatko oikeassa bolshevikit, jotka sanoivat, että selviytyäksemme taistelusta meidän on nojaututtava työläisiin, vai olivatko oikeassa menshevikit, kun he sanoivat, että järjettömyyttä ja seikkailua on yrittää tehdä vallankumous yhdessä maassa, sillä toiset maat tukahduttavat sen. Tällaisia puheita olette kuulleet niin puoluemiehiltä kuin myös kaikilta niiltä, jotka vasta nyt ovat alkaneet pohtia politiikkaa. Ja sitten alkoi ratkaiseva koetus. Me emme pitkään aikaan tietäneet, mikä on lopputulos. Pitkään aikaan emme voineet ottaa huomioon tuota tulosta, mutta nyt, perästäpäin me tiedämme tuon tuloksen; jo englantilaisissakin sanomalehdissä, siitä vimmatusta valhetulvasta huolimatta, jota kaikki porvarilliset lehdet vyöryttävät bolshevikkien päälle; jo niissäkin on alettu julkaista Arkangelin luona taistelevien englantilaisten sotamiesten lähettämiä kirjeitä, joissa sanotaan, että he ovat tavanneet Venäjällä englanninkielisiä lentolehtisiä, joissa selitetään, että heitä on petetty, että heitä lähetetään sotimaan työläisiä ja talonpoikia vastaan, jotka ovat perustaneet oman valtionsa. Nuo sotamiehet kirjoittivat, etteivät he suostu sotimaan. Mitä Ranskaan tulee, niin tiedämme, että siellä oli matruusien kapina, jonka takia vielä nytkin kymmenet, sadat, ehkäpä tuhannetkin ranskalaiset ovat pakkotöissä. Nuo matruusit ilmoittivat, että he eivät lähde sotimaan Neuvostotasavaltaa vastaan. Nyt me näemme, minkä vuoksi Ranskan enempää kuin Englanninkaan sotajoukot eivät nykyään hyökkää päällemme, minkä vuoksi englantilaiset sotamiehet on

viety pois Arkangelin seudulta eikä Englannin hallitus uskalla tuoda niitä meidän maankamarallemme.

Eräs poliittinen kirjailijamme tov. Radek kirjoitti, että Venäjän maaperä osoittautuu sellaiseksi maaperäksi, jolle astuttuaan yksikään toisen maan sotamies ei voi sotia. Tämä tuntui liian rohkealta lupaukselta, se tuntui uskomattomalta. Mutta osoittautui, että niin kävikin. Maaperä, jolla neuvostovallankumous tapahtui, osoittautui erittäin vaaralliseksi kaikille maille. Kävi selville, että oikeassa olivat Venäjän bolshevikit, jotka jo tsarismin aikana ehtivät saada aikaan yhtenäisyyden työläisten keskuudessa, ja työläiset vuorostaan ehtivät perustaa pieniä soluja, jotka ottivat vastaan kaikki heihin luottavat ihmiset, sekä ranskalaiset työläiset että englantilaiset sotamiehet, agitoimalla näiden äidinkielellä. Tosin meillä oli vain pieniä lentolehtisiä, samaan aikaan kun tuhannet Englannin ja Ranskan lehdistöä edustavat sanomalehdet harjoittivat agitaatiota ja jokainen lause julkaistiin kymmenillä tuhansilla palstoilla, meillä julkaistiin ainoastaan 2—3 neljännesarkin suuruista lehtistä kuukaudessa ja parhaassa tapauksessa tuli yksi lentolehtinen kymmentätuhatta ranskalaista sotamiestä kohti⁹². Enkä ole varma, menivätkö nekään kaikki perille. Miksi kuitenkin niin ranskalaiset kuin englantilaisetkin sotamiehet uskoivat noihin lentolehtisiin? Siksi, että me puhuimme totta ja siksi, että saavuttuaan Venäjälle he huomasivat tulleen petetyiksi. Heille sanottiin, että heidän on puolustettava isänmaataan, mutta kun he saapuivat Venäjälle, niin osoittautui, että heidän on puolustettava tilanherrojen ja kapitalistien valtaa, tukahdutettava vallankumous. Kun me kykenimme kahdessa vuodessa valloittamaan puolellemme nuo ihmiset, niin se tapahtui sen vuoksi, että vaikka he jo olivatkin unohtaneet, miten he aikoinaan teloittivat kuninkaitaan, niin siitä hetkestä alkaen, kun he astuivat venäläiselle maaperälle, Venäjän vallankumous ja Venäjän työläisten ja talonpoikien voitot palauttivat näiden Ranskan ja Englannin sotamiesten mieleen heidän omat vallankumouksensa, ja Venäjän tapahtumien ansiosta heidän mieleensä muistui se, mitä joskus ennen oli heilläkin tapahtunut.

Tästä saikin vahvistuksensa se, että bolshevikit olivat oikeassa, että meidän toiveemme olivat varmempia kuin kapitalistien toiveet, vaikkei meillä ollut varoja eikä aseita,

jota vastoin Ententellä oli sekä aseita että voittamaton armeija. Nuo voittamattomat armeijat me voitimme puolellemme. Me saimme aikaan sen, että maahamme ei uskalleta tuoda enempää englantilaisia kuin ranskalaisiakaan sotilaita, sillä kokemuksesta tiedetään, että sellainen yritys kääntyy heitä itseään vastaan. Tässä yksi niistä ihmeistä, joita on tapahtunut Neuvosto-Venäjällä.

Nyt neljän sotavuoden jälkeen, kun 10 milj. ihmistä on tapatettu ja 20 miljoonasta on tehty sotavammaisia, nyt, kun imperialistit kysyvät itseltään: minkä vuoksi käytiin sotaa? — tällaiset kysymykset johtavat erittäin mielenkiintoisiin paljastuksiin. Joku aika sitten Ranskassa saatiin julkisuuteen tieto neuvotteluista, joita oli käyty vuonna 1916. Itävallan monarkki aloitti jo vuonna 1916 rauhanneuvottelut Ranskan kanssa, mutta Ranska piti sen salassa. Albert Thomas, joka sanoi olevansa sosialisti ja oli siihen aikaan ministeristössä, kävi silloin Venäjällä lupaamassa Nikolai II:lle Konstantinopolin, Dardanellit ja Galitsian. Tämä kaikki on tullut nyt päivänvaloon. Nämä tiedot on julkaistu ranskalaisessa sanomalehdessä. Ja ranskalaiset työläiset kysyvät nyt Albert Thomas'ilta: „Sanoit meneväsi ministeristöön puolustaaksesi ranskalaisten isänmaata ja Ranskan työläisten etuja, mutta vuonna 1916, kun Itävallan monarkki tarjosi rauhaa, sinä, Albert Thomas, salasit sen, ja niinpä tuhoutui miljoonia ihmisiä, jotta Ranskan kapitalistit olisivat rikastuneet.” Nämä paljastukset eivät ole vielä loppuneet. Me panimme ne alulle julkaisemalla salaiset sopimukset, ja koko maailma sai tietää, minkä vuoksi tuhoutui miljoonia ihmishenkiä, minkä vuoksi uhrattiin miljoonia. Sen vuoksi, että Nikolai II olisi saanut Dardanellit ja Galitsian. Tämä oli kaikkien imperialistien tiedossa. Sen tiesivät myös menshevikit ja eserrät, ja elleivät tienneet, niin he ovat täysidiotteja, kun eivät ole tähän mennessä tutkineet sen vertaa politiikkaa ja diplomatiaa, että olisivat tietäneet sen, mitä nyt on julkaistu ranskalaisissa sanomalehdissä. Nuo paljastukset ulottuvat yhä syvemmälle eikä niistä näy tulevan loppua. Tämän ansiosta kunkin maan työläiset ja talonpojat tajuavat yhä selvemmin totuuden ja alkavat jo käsittää, minkä vuoksi käytiin imperialistista sotaa. Yhä useammat ja useammat alkavat sen vuoksi uskoa, että me olemme puhuneet totta ja että

imperialistit ovat puhuneet pötyä sanoessaan vievänsä heidät puolustamaan isänmaata.

Juuri tästä syystä tapahtui se ihme, että me sotilaallisesti voimattomina ja heikkoina voitimme puolellemme Englannin ja Ranskan sotamiehet. Tämä ei ole nyt enää ennakkonäkemys, vaan tosiasia. Me saimme tämän voiton tosin ennen kuulumattomien räsitusten hinnalla, me uhraimme tavattoman paljon. Kahden viimeksi kuluneen vuoden aikana olemme olleet ennenkuulumattoman ankarassa nälänhädässä. Tämä nälänhätä kävi erikoisen tuntuiseksi sen jälkeen, kun meidät eristettiin itä- ja etelä-Venäjän vilja-alueista. Ja tästä huolimatta saavutimme voiton, joka ei ole ainoastaan meidän maamme, vaan kaikkien maiden, koko ihmiskunnan voitto. Sellaista tilannetta ei ole historiassa vielä koskaan ollut, että sotilaallisesti mahtavat valtiot eivät ole voineet hyökätä sotilaallisessa suhteessa heikkoa Neuvostotasavaltaa vastaan. Miksi kuitenkin sellainen ihme tapahtui? Siksi, että me bolshevikit, johtaessamme Venäjän kansaa vallankumoukseen ja tietäessämme mainiosti, että tämä vallankumous on oleva tuskallinen, että meidän on uhrattava miljoonia, tiesimme myös, että kaikkien maiden työtätekevät joukot tulevat olemaan puolellamme ja että paljastamalla kaikki valheet totuutemme tulee yhä yleisemmin tunnustetuksi.

Kun suurvaltojen sotaretki Venäjälle epäonnistui, ne kokeilivat toista asetta: niiden porvaristolla on takanaan satojen vuosien kokemus ja tämä porvaristo vaihtaa epävarman aseensa toiseen. Ennen Venäjää polkivat ja kuristivat sen sotilaat. Nyt porvaristo yrittää kuristaa Venäjää reunavaltioiden avulla.

Tsaarivalta, tilanherrat ja kapitalistit kuristivat monia reuna-alueiden kansoja — Latviaa, Suomea y.m. He aiheuttivat niissä vihaa vuosisataisella sorrollaan. Sana „isovenäläinen” tuli näiden vereen hukutettujen kansojen vihattuimmaksi sanaksi. Ja nyt kun Entente ei onnistunut käyttämään taistelussa bolshevikkeja vastaan omia sotamiehiään se perustaa toiveensa pieniin valtioihin: yrittää niiden avulla kuristaa Neuvosto-Venäjän!

Churchill, joka harjoittaa samaa politiikkaa kuin Nikolai Romanov, haluaa sotia ja sotiikin piittaamatta lainkaan parlamentista. Hän kehui lähettävänsä Venäjää vastaan 14 valtiota — tämä tapahtui vuonna 1919 — ja sanoi, että

syyskuussa vallataan Pietari ja joulukuussa Moskova. Mies rehenteli hieman liikaa. Hän perusti laskelmansa siihen, että kaikissa näissä pienissä valtioissa vihataan Venäjää, mutta unohti, että näissä pienissä valtioissa käsitetään selvästi, keitä ovat Judenitsh, Koltshak ja Denikin. Oli aika, jolloin heidän täydelliseen voittoonsa tuntui jäävän vain muutama viikko. Judenitshin hyökkäyksen aikana, hänen ollessa Pietarin lähellä, „Times” * lehdessä, Englannin rikkaimmassa sanomalehdessä, julkaistiin artikkeli — luin itse tämän artikkelin —, jossa Suomea pyytämällä pyydettiin, käskettiin ja vaadittiin: auttakaa Judenitshia, koko maailma on suunnannut katseensa teihin, te pelastatte maailman vapauden, sivilisaation ja kulttuurin — ryhtykää sotaan bolshevikkeja vastaan. Näin puhui Englanti Suomelle; Englannin taskussa oli koko Suomi, joka on velassa korviaan myöten eikä uskalla hiiskahtaakaan, koska Englannilla sillä ei ole viikoksikaan leipää.

Tällä tavalla yritettiin pakottaa noita kaikkia pieniä valtioita taistelemaan bolshevikkeja vastaan. Ja tässäkin epäonnistuttiin kahdesti, epäonnistuttiin siksi, että bolshevikkien rauhanpolitiikka osoittautui todelliseksi rauhanpolitiikaksi, jonka vihollisetkin arvioivat kaikkien muiden maiden rauhanpolitiikkaa vilpittömämmäksi, siksi että monet maat tulivat johtopäätökseen: niin suuresti kuin vihaammekin Iso-Venäjää, joka on meitä kuristanut, me tiedämme kuitenkin, että meitä ovat olleet kuristamassa Judenitsh, Koltshak, Denikin eivätkä bolshevikit. Suomen valkokaartilaishallituksen entinen päämies ei unohtanut, että hän henkilökohtaisesti otti vuoden 1917 marraskuussa kädestäni vastaan asiakirjan, johon me vähääkään epäröimättä olimme kirjoittaneet tunnustavamme ehdottomasti Suomen itsenäisyyden ⁹³.

Silloin tuo tuntui tavalliselta eleeltä. Luultiin, että Suomen työväen kapina panee unohtamaan sen. Ei, tällaiset asiat eivät unohtu, kun ne saavat vahvistuksensa tietyn puolueen koko politiikasta. Suomen porvarillinen hallitus, jopa sekin päätteli: „Harkitaanpa: olemme sentään oppineet yhtä ja toista Venäjän tsaarien 150-vuotisen sorron aikana. Jos lähemme sotaan bolshevikkeja vastaan, niin se merkitsee, että autamme Judenitshia, Koltshakia ja Denikiniä

* — „Ajat”. *Toim.*

nousemaan valtaan. Mutta keitä he ovat? Emmekö sitä tiedä? Eivätkö he ole niitä samoja tsaarin kenraaleita, jotka kuristivat Suomea, Latviaa, Puolaa ja monia muita kansoja? Ja mekö auttaisimme näitä vihollisiamme vastustamaan bolshevikkeja? Ei, me odotamme”.

He eivät rohjenneet suoraan kieltäytyä, sillä he ovat riippuvaisia Ententestä. He eivät ryhtyneet suoranaisesti auttamaan meitä, he odottelivat, viivyttelivät, kirjoittivat nootteja, lähettivät valtuuskuntia, muodostivat toimikuntia, istuivat konferensseissa ja istuivat siihen saakka, kunnes Judenitsh, Koltshak ja Denikin murskattiin ja Entente lyötiin myös toisessa kamppailussa. Me osoitauduimme voitajiksi.

Jos nuo kaikki pienet valtiot olisivat lähteneet sotaan meitä vastaan — olivathan ne saaneet satoja miljoonia dollareita, parhaita tykkeitä ja aseita, niillä oli sotakokemusta omaavia englantilaisia neuvonantajia —, jos ne olisivat lähteneet meitä vastaan, niin on aivan epäilemätöntä, että me olisimme kärsineet tappion. Jokainen käsittää sen mainiosti. Mutta ne eivät lähteneet, koska totesivat bolshevikkien olevan rehellisempää väkeä. Bolshevikkeja uskotaan kun he sanovat, että he tunnustavat jokaisen kansan riippumattomuuden, että tsaristinen Venäjä perustui toisten kansojen sortamiseen, että bolshevikit eivät ole milloinkaan kannattaneet, eivät kannata eivätkä tule kannattamaan sellaista politiikkaa ja etteivät he ryhdy koskaan sota-toimiin sortaakseen toisia kansoja. Tämän me olemme tulleet tietämään Puolan, Latvian, Ukrainan y.m. maiden porvaristolta emmekä Latvian tai Puolan bolshevikeilta.

Tässä ilmenee bolshevikkien politiikan kansainvälinen merkitys. Tämä oli sen asettamista koetukselle kansainvälisellä eikä venäläisellä maaperällä. Tämä oli sen koettelemista tulella ja miekalla eikä sanoilla. Tämä on sen koettelemista viimeisessä ratkaisevassa taistelussa. Imperialistit käsittivät, ettei heidän käytettävissään ole omia sotamiehiä, että bolshevismi voidaan tukahduttaa vain yhteenhaalituin kansainvälisin voimin, mutta kaikki sellaiset kansainvälisetkin voimat lyötiin.

Mitä imperialismi on? Se on sitä, että pieni ryhmä mitä rikkaimpia suurvaltoja kuristaa maailmaa, että ne tietävät hallitsevansa maailman puoltatoista tuhatta miljoonaa ihmistä, joita ne kuristavat, ja nuo puolitoista tuhatta

miljoonaa saavat tuntea, mitä on englantilainen kulttuuri, mitä ranskalainen kulttuuri ja amerikkalainen sivilisaatio. Se merkitsee: jokainen ryövää minkä kerkiää. Amerikan miljardöörit ovat nykyään jo ostaneet kolme neljäsosaa Suomea. Upseerit, jotka saapuivat Englannista ja Ranskasta naapurivaltioihimme sotilaallisiksi neuvonantajiksi, ovat käyttäytyneet yhtä häikäilemättömästi kuin venäläiset aatelisjuipit voitetussa maassa. He eivät ole muuta tehneetkään kuin keinoilleet. Ja mitä enemmän suomalaiset, puolalaiset ja latvialaiset työläiset näkevät nälkää, sitä enemmän pieni ryhmä englantilaisia, amerikkalaisia ja ranskalaisia miljardöörejä ja heidän käskyläisiään polkee heitä. Ja näin tapahtuu kautta maailman.

Vain Venäjän Sosialistinen Tasavalta on kohottanut sotalipun todellisen vapautuksen saavuttamiseksi, ja kaikkialla maailmassa tämä Tasavalta saa osakseen myötätuntoa. Pienten maiden välityksellä olemme saaneet maailman kaikkien kansojen, siis monien satojen miljoonien ihmisten kannatuksen. He ovat nykyään sorrettuja ja poljettuja, he muodostavat väestön kehitymättömimmän osan, mutta sota on valistanut heitä. Imperialistiseen sotaan vedettiin valtavat kansanjoukot. Englanti toi Intiasta rykmentejä taistelemaan saksalaisia vastaan. Ranska kutsui aseisiin miljoonia neekereitä taistelemaan saksalaisia vastaan. Heistä muodostettiin iskuryhmiä, heitä lähetettiin vaarallisimmille rintamalohkoille, missä konekiväärit niitivät heitä kuin ruohoa. Hekin oppivat yhtä ja toista. Kun tsaarin aikana venäläiset sotamiehet sanoivat: jos on kaaduttava, niin kaatukaamme taistelussa tilanherroja vastaan —, niin samoin hekin sanoivat: jos on kaaduttava, niin älkäämme kaatuko sen vuoksi, että auttaisimme ranskalaisia rosvoja ryöväämään saksalaista kapitalistirosvoa, vaan sen vuoksi, että vapautuisimme sekä saksalaisista että ranskalaisista kapitalisteista. Maailman kaikissa maissa, muun muassa Intiassa, missä on kolmesataa miljoonaa ihmistä Englannin palkkaorjuudessa, herää tietoisuus ja vallankumouksellinen liike kasvaa päivä päivältä. Heidän kaikkien katseet on suunnattu yhteen tähteen, Neuvostotasavallan tähteen, koska he tietävät, että Neuvostotasavalta on uhrannut erittäin paljon taistelun käymiseksi imperialismia vastaan ja kestänyt suurimmatkin koettelemukset.

Sellainen on siis Ententen toinen lyöty kortti. Se merkitsee kansainvälistä voittoa. Se merkitsee, että maapallon väestön valtaenemmistö hyväksyy rauhanpolitiikkamme. Se merkitsee, että liittolaistemme lukumäärä kasvaa kaikissa maissa, tosin paljon hitaammin kuin haluaisimme sen tapahtuvan, mutta se kuitenkin kasvaa.

Voitto, jonka me saavutimme torjumalla Churchillin meitä vastaan valmisteleman hyökkäyksen, osoittaa, että politiikkamme on oikea. Sittenmin olemme saavuttaneet kolmannen voiton — olemme voittaneet porvarillisen sivistyneistön, eserrät ja menshevikit, jotka kaikissa maissa suhtautuivat tavattoman vihamielisesti meihin. Mutta hekin ovat alkaneet vastustaa sotaa Neuvosto-Venäjää vastaan. Kaikissa maissa porvarillinen sivistyneistö, eserrät ja menshevikit — onnettomuudeksi tuota väkeä on kaikissa maissa (suosionosoituksia) — ovat tuominneet sekaantumisen Venäjän asioihin. He ovat julistaneet kaikissa maissa sen häpeälliseksi.

Kun Englanti ehdotti saksalaisille Neuvosto-Venäjän saartamista ja Saksa vastasi kieltävästi, niin se teki lopun Englannin sekä muiden maiden eserrien ja menshevikkien kärsivällisyydestä. He sanoivat: „Me olemme bolshevikkien vastustajia ja pidämme heitä väkivallantekijöinä ja ryöväreinä, mutta emme voi kannattaa sitä, että saksalaisia kehoitetaan kuristamaan kanssamme Venäjää nälkäsaarolla.” Näin ollen vihollistemme leirissä, heidän omassa maassaan, Pariisissa, Lontoossa j.n.e., missä vainotaan bolshevikkeja ja missä heitä kohdellaan samalla tavalla kuin tsaarivallan aikana kohdeltiin vallankumouksellisia — kaikissa kaupungeissa porvarillinen sivistyneistö julisti: „Kädet irti Neuvosto-Venäjältä!” Englannissa porvarillinen sivistyneistö käyttää sitä tunnuslauseenaan järjestäessään joukkokokouksia ja kirjoittaessaan vetoamuksia.

Juuri sen vuoksi oli lopetettava saarto. Ne eivät voineet estää Eestiä, ja me allekirjoitimme sen kanssa rauhan ja voimme solmia myös kauppasuhteet. Olemme puhkaisseet ikkunan sivistysmaailmaan. Työvätekevien enemmistön myötätunto on meidän puolellamme, ja porvaristoa askaruttaa se, miten voitaisiin nopeammin alkaa kaupankäynti Venäjän kanssa.

Imperialistit pelkäävät nyt meitä ja heillä on syytäkin pelätä, sillä Neuvosto-Venäjä selviytyi tästä sodasta entistä

voimakkaampana. Englantilaiset kirjailijat ovat kirjoitelleet, että armeija on hajoamistilassa kaikkialla maailmassa, että jos on maailmassa maa, jonka armeija lujittuu, niin se on Neuvosto-Venäjä. He yrittivät parjata tov. Trotskia ja sanoivat sen johtuvan siitä, että Venäjän armeijassa vallitsee rautainen kuri, jota pidetään yllä ankarilla toimenpiteillä sekä taitavalla laajamittaisella agitaatiotyöllä.

Me emme ole milloinkaan sitä kieltäneet. Sota on sotaa, se vaatii rautaista kuria. Ettekö sitten te, herrat kapitalistit, ole käyttäneet näitä keinoja? Ettekö te, herrat kapitalistit, ole tehneet agitaatiotyötä? Eikö teidän käytössänne ole sata kertaa enemmän paperia ja kirjapainoja? Jos verrataan määrällisesti meidän kirjallisuuttamme teidän kirjallisuuteenne, niin eiköhän meillä liene kirjallisuutta herneen kokoinen kasa ja teillä kokonaisia vuorensuuruisia röykkiöitä? Agitaatiotyönne ei ole kuitenkaan ollut menestyskyselistä, kun sitä vastoin meidän agitaatiotyömme on johdannut voittoon.

Eserrät ja menshevikit kokeilivat, eikö kapitalistien kanssa voitaisi elää sovussa ja samalla suorittaa sosiaalisia uudistuksia. Venäjällä he tahtoivat ryhtyä suorittamaan sosiaalista uudistusta sulassa sovussa ja loukkaamatta mitenkään kapitalistien etuja. Eserrät ja menshevikit unohitivat, että herrat kapitalistit ovat kapitalisteja ja että heistä voidaan selviytyä vain voittamalla. He sanovat, että bolshevikit hukuttivat maan vereen kansalaissodassa. Mutta eikö teillä, herrat eserrät ja menshevikit, ollut käytettävissä 8 kuukautta kokeiluihinne? Ettekö te olleet vuoden 1917 helmikuusta lokakuuhun vallassa yhdessä Kerenskin kanssa, jolloin kaikki kadetit, koko Entente, kaikki maailman rikkaimmat maat auttoivat teitä? Silloin ohjelmananne oli sosiaalisen uudistuksen suorittaminen ilman kansalais-sotaa. Olisikohan maailmasta löytynyt edes yksi hölmö, joka olisi noussut vallankumoukseen, jos olisitte todella aloittaneet sosiaalisen uudistustyön? Miksi ette tehneet sitä? Siksi, että ohjelmanne oli tyhjämpäiväinen ohjelma, tolkutonta haaveilua. Siksi, että kapitalistien kanssa ei voida päästä sovintoon eikä heitä saada alistumaan sovinnolla, ei varsinkaan neljä vuotta kestäneen imperialistisen sodan jälkeen. Luuletteko, ettei Englannissa, Ranskassa ja Saksassa ole järkeviä ihmisiä, jotka ymmärtävät, että nämä

maat aloittivat tämän sodan jakaakseen siirtomaat? Että saaliin jakamisen vuoksi on tapatettu 10 miljoonaa ja tehty sotavammmaisiksi 20 miljoonaa ihmistä? Sellaista on kapitalismi. Voitaisiinko siis taivuttaa se suostumaan, voitaisiinko sopia sellaisen kapitalismin kanssa, joka on tehnyt sotavammmaisiksi 20 miljoonaa ja tapattanut 10 miljoonaa ihmistä? Me sanomme menshevikeille ja eserrille: „Teillä oli mahdollisuus kokeilla, miksei kokeenne onnistunut? Siksi, että ohjelmanne oli pelkkää utopiaa, eikä se ollut utopiaa yksistään Venäjällä vaan jopa Saksassakin, samaisessa Saksassa, jossa nyt ovat vallassa saksalaiset menshevikit ja eserrät, joiden tahtoa ei kukaan noudata, samaisessa Saksassa, jossa kiireestä kantapäähän aseistautunut saksalainen Kornilov valmistelelee taantumusta⁹⁴, samaisessa Saksan tasavallassa, jonka kaupunkien kaduilla on surmattu 15.000 työläistä. Ja sitä sanotaan demokraattiseksi tasavallaksi!” Ja että kehtaavatkin saksalaiset menshevikit ja eserrät silti sanoa, että bolshevikit ovat kelvottomia, että he saattoivat maan kansalaissotaan, mutta heillä, Saksassa, vallitsee muka yhteiskunnallinen rauha, että heillä on tapettu kaduilla vain 15.000 työläistä!

He sanovat, että meillä käydään kansalaissotaa ja vuodatetaan verta siksi, että maamme on takapajuinen. Mutta sanokaa, miksi samanlaista tapahtuu myös sellaisissa eitäkapajuisissa maissa kuin Suomessa? Miksi Unkarissa riehuu valkoinen terrori, joka kuohuttaa koko maailmaa? Miksi Saksan tasavallassa, jossa keisarin kukistamisen jälkeen ovat vallassa menshevikit ja eserrät, miksi siellä murhattiin Luxemburg ja Liebknecht? Miksei menshevikki, vaan Kornilov on siellä voimakas, ja miksi siellä lisäksi ovat voimakkaita bolshevikit, jotka kylläkin ovat poljetussa asemassa, mutta ovat voimakkaita siksi, että ovat vakuutuneita asiansa oikeellisuudesta ja koska heillä on vaikutusvaltaa kansanjoukkoihin?

Tämä on sitä maailmanvallankumousta, josta sanottiin, että bolshevikit pettävät sillä kansaa, mutta itse asiassa on käynyt niin, että kaikki toiveet sovinnollisesta ratkaisusta ovat osoittautuneet turhiksi.

Porvarillisten maiden välillä kiihtyy kova harkka. Amerikka ja Japani ovat vähällä hyökätä toistensa kimppuun, koska Japani pysytteli erillään sotatoimista imperialistisen sodan aikana ja kaappasi haltuunsa melkein koko Kiinan,

jossa on 400 miljoonaa asukasta. Herrat imperialistit sanoivat: „Me kannattamme tasavaltaa, me kannattamme demokratismia, mutta miksi japanilaiset anastivat aivan nenämme alta enemmän kuin kuuluu?” Japani ja Amerikka ovat joutumassa sotaan keskenään, eikä ole mitään mahdollisuutta estää tätä sotaa, jossa tapatetaan vielä 10 miljoonaa ja tehdään sotavammaisiksi 20 miljoonaa ihmistä. Ranska-kin sanoo: „Kuka sai siirtomaat? — Englanti”. Ranska voitti, mutta se on velassa korviaan myöten, sen asema on tukala, jota vastoin Englanti on rikastunut. Näissä maissa aletaan jo sommitella uusia kombinaatioita ja liittoja, ne ovat jälleen halukkaita hyökkäämään toistensa kimppuun jakaakseen uudelleen siirtomaat. Imperialistinen sota lähestyy uudestaan eikä sitä voida estää — ei siksi, että kapitalisti yksilönä olisi paha ihminen — jokainen heistä yksilönä on mies kun mies —, vaan siksi, että kapitalistit eivät voi muutoin vapautua vaikeuksista, että koko maailma on velassa, velkaorjuudessa, että yksityisomistus on johtanut ja tulee aina johtamaan sotaan.

Kaikki tämä syventää jatkuvasti maailmanvallankumousta. Siitä syystä olemme saaneet puolellemme ranskalaiset ja englantilaiset sotamiehet, siitä syystä olemme saavuttaneet pienten valtioiden luottamuksen, ja ulkopoliittinen asemamme on nyt parempi kuin koskaan aikaisemmin. Alustavan arvioinnin perusteella saatamme sanoa, että edessämme on vielä paljon vaikeuksia, mutta suurimmat vaikeudet olemme jo voittaneet. Maailmanmahtava Entente ei pelota meitä enää: olemme voittaneet sen ratkaisevissa taisteluissa. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Tosin kapitalistit voivat ylyttää kimppuumme vielä Puolan. Puolan tilanherrat ja kapitalistit ovat kuohuksissaan, he uhkailevat, että aikovat saada haltuunsa vuonna 1772 omaamansa maa-alueet, että aikovat alistaa valtaansa Ukrainan. Me tiedämme, että Ranska ylyttää Puolaa antaen sille miljoonia, sillä Ranska on jo muutenkin kärsinyt vararikon ja panee viimeisen toivonsa Puolaan. Me sanomme puolalaisille tovereille, että me kunnioitamme Puolan vapautta samoin kuin kaikkien muidenkin kansojen vapautta, että venäläinen työläinen ja talonpoika, joka on kokenut tsaarivallan sortoa, tietää mainiosti, minkälaista tuo sorto oli. Me tiedämme, että Puolan jakaminen saksalaisen, itävaltalaisen ja venäläisen pääoman kesken oli

mitä rikollisinta, että tuo jako saattoi Puolan kansan pitkäksi aikaa sorronalaisuuteen, jolloin äidinkielen käyttö katsottiin rikokseksi ja jolloin koko Puolan kansaa elähdytti yksi ainoa ajatus — on vapauduttava tästä kolminkertaisesta sorrosta. Siksi me ymmärrämme, miksi puolalaisen sydän on täynnä vihaa, ja sanomme heille, ettemme milloinkaan ylitä rajaa, jolla asevoimamme nyt ovat, ja ne ovat huomattavan kaukana alueista, joilla asuu puolalaista väestöä. Me tarjoamme rauhaa tällä pohjalla, sillä tiedämme, että Puola voittaa siten tavattoman paljon. Me emme halua sotia alueellisista rajoista, sillä me haluamme hävittää sen kirotnun menneisyyden, jolloin jokaista isovenäläistä pidettiin sortajana.

Mutta jos Puola vastaa vaitiololla rauhantarjouksemme, jos se edelleenkin antaa ranskalaisen imperialismiin, joka yllyttää sitä sotaan Venäjää vastaan, toimia vapaasti, jos Puolaan saapuu joka päivä uusia junalasteja sotavarusteita, jos puolalaiset imperialistit uhkaavat aloittaa sodan Venäjää vastaan, niin me sanomme: „Yrittäkääpä! Saatte sellaisen opetuksen, ettette unohda sitä koskaan.” (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Kun imperialistisen sodan vuosina sotamiehiä tapatettiin tsaarin ja tilanherrojen rikastumista silmällä pitäen, me sanoimme suoraan ja avoimesti, että isänmaan puolustaminen imperialistisessa sodassa on petosta, se on Venäjän tsaarin puolustamista, tsaarin, jonka on saatava Dardanelit, Konstantinopoli j.n.e. Mutta nyt, kun olemme saattaneet julkisuuteen salaiset sopimukset, nousseet vallankumoukseen imperialistista sotaa vastaan, kestäneet tämän vallankumouksen vuoksi ennen kuulumattomia kärsimyksiä ja todistaneet, että kapitalistit Venäjällä on nujerrettu, että nämä eivät uskalla edes ajatella vanhan järjestelmän ennallistamista, me sanomme, että emme puolusta oikeutta ryöväitä vieraita kansoja, vaan puolustamme proletaarista vallankumoustamme ja tulemme puolustamaan sitä loppuun saakka. Venäjää, joka on vapautunut, joka on kaksi vuotta kestäneiden kärsimysten hinnalla suorittanut neuvostovalankumouksensa, tätä Venäjää tulemme puolustamaan viimeiseen veripisaraan saakka! (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Me tiedämme jättäneemme taaksemme ne ajat, jolloin imperialistien armeijat ahdistivat meitä joka suunnalta ja

Venäjän työtätekevät suhtautuivat tehtäviimme vielä tiedottomasti. Vallitsi partisanismi, jolloin jokainen pyrki kaappaamaan itselleen aseensa välittämättä yhteisestä edusta ja paikkakunnilla vallitsi mielivalta ja toimeenpantiin ryöstöjä. Näinä kahtena vuotena loimme yhtenäisen kurinalaisen armeijan. Se oli erittäin vaikea tehtävä. Te tiedätte, että sotataitoa ei voida oppia käden käänteessä. Te tiedätte myös, että ainoastaan upseeristo — tsaarin armeijasta jääneet everstit ja kenraalit — ovat perillä sotatieteistä. Olette tietenkin kuulleet, että näiden entisten everstien ja kenraalien vuoksi oli runsaasti petturuutta, mikä vaati kymmeniä tuhansia ihmishenkiä. Kaikki tällaiset petturit oli erotettava ja samanaikaisesti koottava päällystö entisistä upseereista, jotta työläiset ja talonpojat olisivat voineet oppia heiltä, sillä ilman tiedettä ei voida luoda nykyaikaista armeijaa, ja joudutaan luovuttamaan se sotilasspesialistien käsiin. Tämä on vaikea tehtävä, mutta olemme ratkaisseet sen.

Olemme luoneet yhtenäisen armeijan, jonka johdossa etujoukkona on kokeneita kommunisteja, jotka ovat kaikkialla pystyneet järjestämään agitaatio- ja propagandatyön. Tosin imperialistitkin harjoittavat agitaatiotaan, mutta talonpojat ovat alkaneet jo ymmärtää, että agitaation ja agitaa-tion välillä on ero. He ovat alkaneet jo vaistomaisesti tajuta, mikä on totta ja mikä valhetta. Joka tapauksessa sillä agitaatiolla, jota menshevikit harjoittavat ja jota Koltshak ja Denikin harjoittivat, ei ole enää entistä menestystä. Silmäilkää heidän plakaattejaan ja kirjasiaan. Niissä puhutaan Perustavasta kokouksesta, niissä puhutaan vapaudesta ja tasavallasta, mutta veren hinnalla vapautensa saavuttaneet työläiset ja talonpojat alkavat jo käsittää, että sanojen „Perustava kokous” takana piileilee kapitalisti. Jos mikä ratkaisi Koltshakia ja Denikiniä vastaan käydyin taistelun meidän eduksemme huolimatta siitä, että suurvallat tukivat Koltshakia ja Denikiniä, niin juuri se ja ainoastaan se, että sekä talonpojat että työtätekevät kasakat, jotka pitkän aikaa pysyttelivät vastakkaisella puolella, ovat nyt lopultakin siirtyneet työläisten ja talonpoikien puolelle, se ratkaisi loppu kädessä sodan kulun ja toi meille voiton.

Tämän voiton nojalla meidän on varmistettava se nyt kaikin voimin toisella rintamalla, verettömällä rintamalla, käymällä sotaa taloudellista rappioutilaa vastaan, johon

tilanherroja, kapitalisteja, Koltshakia ja Denikiniä vastaan käymämme sota on meidät johtanut. Te tiedätte, mitä tuo voitto tuli meille maksamaan, te tiedätte, kuinka ankara kamppailu meidän oli kestettävä ollessamme eristettyinä vilja-alueista, Uralista ja Siperiasta. Moskovon ja Pietarin työläiset joutuivat kärsimään kerrassaan sietämätöntä nälänhätää. Teitä peloteltiin sanoilla „proletariaatin diktatuuri”. Niillä peloteltiin talonpoikia ja työtätekevää kasakkaväkeä ja yritettiin saada nämä siihen käsitykseen, että diktatuuri merkitsee työläisen julkeaa omavaltaisuutta. Todellisuudessa kuitenkin samaan aikaan, kun Englanti ja Amerikka koettivat tukea Koltshakia ja Denikiniä, tärkeimpien kaupunkien työläiset pyrkivät diktatuuriaan toteuttamalla näyttämään kaikille esimerkkiä, että on erottava tilanherroista ja kapitalisteista ja kuljettava työtätekevien mukana, sillä työ yhdistää, mutta omaisuus erottaa ihmisiä. Juuri se opetus, jonka me saimme näiden kahden vuoden aikana, johtikin meidät voittoon. Nimenomaan työ on ollut yhdistämässä meitä, jota vastoin Entente hajoaa jatkuvasti, sillä omaisuus on tehnyt imperialisteista villipetoja, jotka niin ensi kuin viime kädessäkin tappelevat saaliista. Työ on siis tehnyt meistä sen voiman, joka liittyy yhteen kaikki työtätekevät. Ja nyt „diktatuuri” sanaa saattavat enää pelätä ainoastaan peräti valistumattomat ihmiset, jos sellaisia on vielä Venäjällä.

En tiedä, onko vielä ketään sellaista, jota Koltshak ja Denikin eivät olisi opettaneet ja joka ei käsittäisi, että proletariaatin diktatuuri merkitsee sitä, että pääkaupunkien ja teollisuuskeskusten proletariaatti ei ole ollut vielä koskaan niin vaikeissa oloissa kuin se on ollut näiden kahden vuoden aikana. Tuottavien kuvernementtien talonpoikien asema on tällä hetkellä sellainen, että maa on heidän käytössään ja he ottavat omakseen koko tuotoksen. Bolshevikkien vallankumouksen jälkeen Venäjän talonpojat tekevät ensi kerran vuosituhansiin työtä itseään varten ja voivat parantaa ruokapuoltaan. Mutta samaan aikaan työläisproletariaatti on diktatuuriaan toteuttaessaan saanut näinä kahtena taisteluvuotena kärsiä ennen kuulumatonta nälkää. Nyt te ymmärrätte, että diktatuuri merkitsee johtamista, se merkitsee toisistaan eristettyjen, hajallaan olevien työtätekevien joukkojen yhdistämistä, tiivistä yhteisrintamaa kapitalisteja vastaan, kapitalistien voittamiseksi, ettei enää

toistuisi verinen teurastus, josta tuloksena on jo 10 miljoonaa kaatunutta ja 20 miljoonaa sotavammaista. Mahtaviiriin armeijoihin, nykyaikaiseen kulttuuriin nojaavan mahdin voittaminen vaatii kaikkien työtätekevien yhteenliittynisyyttä, se vaatii yhtenäistä rautaista tahtoa. Ja tämä yhtenäinen rautainen tahto voi olla vain työtätekevillä joukoilla, vain työläisproletariaatilla, vain niillä valvettuineilla työläisillä, joita vuosikymmeniä jatkunut lakkotaitelu ja mielenosoitukset olivat kasvattaneet, ja jotka pysyivät kukistamaan tsaarivallan, niillä työläisillä, jotka kahtena ennen kuulumattoman ankaran kansalaissodan vuotena kantoivat hartioillaan rasisusten taakan, taistelivat luomansa yhtenäisen Punaisen Armeijan eturiveissä, armeijan, johon kuului kymmeniä tuhansia parhaita työläisiä, talonpoikia ja kurssilaisia, niillä työläisillä, jotka tuhoutuivat ensimmäisinä ja jotka Moskovassa, Pietarissa ja Ivanovo-Voznesenskissa, Tverissä, Jaroslavlissa ja kaikissa teollisuuskeskuksissa kärsivät ennen kuulumatonta nälkää. Juuri nämä kärsimykset liittivät työläiset yhteen ja saivat tuottavien kuvernementtien talonpojat ja työtätekevät kasakat uskomaan bolshevikkien totuuteen, siksi että nämä täten auttoivat heitä kestämaan taistelussa valkokaartilaisia vastaan.

Juuri siksi työväenluokalla on oikeus sanoa, että näiden kahden vuoden aikana tekemillään uhrauksilla ja sodankäynnillään se on todistanut kaikille työtätekeville talonpojille, jokaiselle työtätekevälle kasakalle, että meidän pitää liittyä yhteen, tiivistää välttämättömästi rivimme. Meidän on taisteltava niitä vastaan, jotka keinottelevat käyttäen hyväkseen nälänhätää, koska edullisempaa on myydä viljaa tuhannesta ruplasta puuta kuin kiinteästä hinnasta. Siten voidaan rikastua, mutta se vie taaksepäin, entisiin aikoihin, ja me joudumme jälleen kirottuun suohon, jolloin vallalla oli tsärismi ja kapitalistit syöksivät liikevoittojensa vuoksi ihmiskunnan imperialistiseen teurastukseen. Se johtaa taantumukseen, se on sallimatonta. Taistelu Koltshakia ja Denikiniä vastaan teki työtätekeville talonpojille ja kasakoille selväksi sen totuuden, että tarvitaan yhtenäisyyttä, ja he asettuvat työläisten rinnalle ja pitävät työväenluokkaa johtajanaan. Työtätekevät talonpojat eivät ole huomanneet eivätkä voikaan huomata työläisvallassa mitään, mikä loukkaisi heitä; loukkaantuneita ovat ainoas-

taan tilanherrat, kapitalistit ja kulakit, mutta hehän ovat työtätekevien pahimpia vihollisia, he ovat niiden imperialistien liittolaisia, jotka ovat syypäitä kaikkiin väestön kärsimyksiin ja veriseen sotaan. On välttämätöntä, että kaikki työläiset ja työtätekevät joukot liittyisivät tiiviisti yhteen, ja vasta silloin me saavutamme voiton.

Verinen sota on päättynyt, nyt me käymme veretöntä sotaa taloudellista häviötä, rappiotilaa, kurjuutta ja tauteja vastaan, jotka nelivuotinen imperialistinen sota ja kaksivuotinen kansalaissota ovat tuoneet mukanaan. Te tiedätte, että tämä rappiotila on hirvittävä. Tällä hetkellä Venäjän reuna-alueilla, Siperiassa ja etelässä on kymmeniä miljoonia puutia viljaa, siellä on jo koottu ja ajettu miljoonia puutia, mutta Moskovassa vallitsee nälänhätä. Ihmisiä kuolee nälkään sen vuoksi, ettei voida kuljettaa viljaa, ja sitä ei voida kuljettaa sen takia, että kansalaissodan seurauksena maa on joutunut kokonaan rappiotilaan, kululaitos on rempallaan ja kymmeniä siltoja on tuhoutunut. Veturit ovat epäkunnossa eikä meillä ole mahdollisuutta kunnostaa niitä nopeasti. Suurin vaikeuksin yritämme hankkia apua ulkomailta. Mutta me tiedämme, että nyt voidaan ryhtyä jälleenrakentamaan koko teollisuutta.

Mitä meidän pitää tehdä jälleenrakentaaksemme teollisuuden, kun emme voi maksaa viljasta tavaroilla, sillä niitä ei ole?

Me tiedämme, että kun Neuvostovalta ottaa viljaa talonpojilta kiinteisiin hintoihin, niin se antaa heille korvaukseksi vain paperirahoja. Mitä arvoa on näillä paperipaloilla? Ne eivät vastaa viljan arvoa, mutta me voimme antaa vain paperirahoja. Siitä huolimatta me sanomme, että se on välttämätöntä ja että talonpoikien pitää antaa viljaa lainaksi. Tokko yksikään kylläinen talonpoika kieltäytyy antamasta viljaa nälkää näkeväälle työläiselle, jos hän tietää, että saatuaan syödäkseen tuo työläinen korvaa hänelle sen tuotteina? Yksikään rehellinen, tietoinen talonpoika ei kieltäydy antamasta viljaa lainaksi. Viljaylijäämiä omaavien talonpoikien on annettava valtiolle viljaa paperirahasta — siis lainaksi. Tätä ei ymmärrä eikä tajua vain kapitalismin ja riiston kannattaja, vain se, joka tahtoo, että kylläinen rikastuisi entistä enemmän nälkää näkevän kustannuksella. Työläisvalta ei voi sallia sellaista, ja me

tulemme taistelemaan sitä vastaan valmiina uhraamaan kaikkemme. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Olemme keskittäneet nyt kaikki voimamme teollisuuden jälleenrakentamiseen ja ryhdymme järkkymättä tähän uuteen sotaan, jossa voitamme niin kuin olemme voittaneet tähänkin saakka. Olemme antaneet tiedemiehistä ja tekniikoista muodostetun komitean tehtäväksi laatia Venäjän sähköistämissuunnitelman. Tämä suunnitelma valmistuu kahdessa kuukaudessa ja antaa täydellisen ja selvän kuvan siitä, että muutamassa vuodessa koko Venäjä peittyy sähköjohtoverkoston ja että se jälleenrakennetaan uudella eikä vanhalla tavalla, että Venäjän kulttuuri kohoaa samalle tasolle, jolla meikäläiset sotavangit havaitsivat Saksan olevan.

Sillä tavalla meidän on jälleenrakennettava teollisuutemme, sillä tavalla maksamme satakertaisesti talonpojalta ottamamme viljalainan. Me tiedämme, että tätä ei voida tehdä vuodessa eikä kahdessa; sähköistämisen minimiohjelma on suunniteltu vähintään kolmeksi vuodeksi, mutta tämän edistyksellisen teollisuuden täydellinen voitto vaatii ainakin kymmenen vuotta. Koska kerran pystyimme pitämään puolemme tässä kaksi vuotta jatkuneessa verisessä sodassa, niin kestämmme ja voitamme kaikki vaikeudet myös kymmenen ja enemmänkin vuoden aikana. Me olemme taistelujen tietä oppineet johtamaan työläisten kautta työtätekeviä joukkoja, mikä auttaa meitä voittamaan kaikki vaikeudet sekasortoa vastaan käytävän taistelun verettömällä rintamalla ja johtaa voittoihin, jotka ovat suurempia kuin maailman imperialismia vastaan käydyssä sodassa saamamme voitot. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

„Pravda” №№ 47, 48 ja 49;
maaliskuun 2, 3 ja 4 pnä 1920

Julkaistaan „Pravda” lehden tekstistä,
joka on tarkistettu Moskovassa v. 1920
ilmestyneen V. I. Leninin kirjasen
„Puhe työtätekevien kasakkojen
ensimmäisessä yleisvenäläisessä
edustajakokouksessa” tekstin mukaan